

uvést, že i tehdy, když se bere zřetel na činnost obžalovaného do 5. prosince 1928 a na to, že již v srpnu a v září 1928 se v družstvu jednalo o oprávněnosti firmy soukromého žalobce, jde i po dni 5. prosince 1928 o činnost pokračující; proto nepřestala běžeti zákonná lhůta k podání návrhu pro činnost v době od 6. prosince do 31. prosince 1928 již za 6 neděl po té době, kdy se soukromý žalobce o tvrzené dřívější činnosti obžalovaného dověděl, takže návrh dne 12. prosince 1928 podaný byl pro dobu, o níž tu jde, včasný.

Tím, že soukromý žalobce v oznámení z 12. prosince 1928 poukázal i na to, že se obžalovaný i nadále dopouští trestných činů normovaných v §§ 29, 31 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n., zabezpečil si, že se trestní řízení již od počátku má považovati za zavedené podle návrhu a za dále řádně vedené i pro tu činnost, již obžalovaný podnikl v době zavedeného trestního řízení a jež pak byla v obžalobě blíže určena do dne 31. prosince 1928. Obžalovací spis nebyl novým návrhem ani rozšířením dřívějšího návrhu, ale jen pokračovacím aktem v trestním řízení, které bylo řádně již zahájeno.

Bezdvoudná je též výtká obhajoby, že t. zv. »pokonávkou« uhaslo právo soukromého žalobce na stíhání obžalovaného pro trestný čin, o nějž jde. Soukromý žalobce tím, že podle dohodnutí s obžalovaným vzal zpět zmateční stížnost podanou proti dřívějšímu rozsudku odvolacího soudu v osvobozující části, neodvolal tím tu část obžaloby, na základě které byl obžalovaný tehdy odsouzen; jen tato část však je předmětem dalšího řízení. Mohl v něm tudíž soukromý žalobce pokračovati.

Význam t. zv. »pokonávky«, která byla podmíněnou dohodou, správně posoudil vrchní soud. Účinky nenastaly již uzavřením této dohody, ale byly by nastaly teprve po splnění odkládací podmínky v ní stanovené, která se však nesplnila. Nebyl proto soukromý žalobce v novém řízení po rozhodnutí nejvyššího soudu povinen vzít obžalobu zpět, ani nemohl soud z úřední moci viděti v pokonávce platné zpět vzetí obžaloby, pro které by byl nemohl nařízené nové projednání věci provést. Není tu tedy žádný z uplatněných důvodů, který by vylučoval, aby se v trestním řízení proti obžalovanému podle platné a dosud účinné trestní obžaloby soukromého žalobce za dobu od 6. do 31. prosince 1928 dále pokračovalo.

Čís. 5748.

Služební úkon finanční stráže (§ 6 vládního nařízení čis. 202/1930 Sb. z. a n.) je chráněn podle § 81 tr. zák. i tenkrát, byl-li za nebezpečí v prodlení proveden v mezích § 82 nařízení ministerstva financí čis. 45 Věstníku ministerstva financí z roku 1907 beze služebního příkazu.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1936, Zm I 975/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. července 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Hmotněprávní zmatek čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost výtkou, jednak že dozorce finanční stráže F. N. nebyl ve službě, jednak že chování stěžovatelovo nelze považovati za nebezpečnou vyhrůžku. Vývody jsou v obojím směru bezdůvodné. I když z trestního oznámení plyne, že N. byl sice oblečen ve služební stejnokroj, ale nevykonával tehdy právě předepsanou služební obchůzku, nýbrž zakročil jen z vlastního popudu, poněvadž bylo nebezpečí v prodlení, není to na újmu služební povaze jeho zákroku. § 95 vlád. nařízení ze dne 19. prosince 1930, čís. 202 Sb. z. a n., vydaného k provedení předpisů o organizaci finanční stráže, a upravující její služební a některé platové poměry, stanoví: »Dnem účinnosti tohoto nařízení (1. I. 1931, § 96) pozbývají platnosti, pokud se z tohoto nařízení jinak nepodává, všechna v jiných předpisech obsažená ustanovení o předmětech, které jsou upraveny v tomto nařízení.«

Mezi těmito předměty není úprava služby, na niž se vztahuje další odst. § 95, ohlašující její budoucí úpravu zvláštním služebním předpisem slovy: »Dnem účinnosti nového služebního předpisu pro finanční stráž (§ 8) se zrušují v tu dobu ještě platná ustanovení dosavadního služebního předpisu pro finanční stráž vyhlášeného výnosem min. financí z 19. března 1907, čís. 21.134 (Věstník min. financí čís. 45).«

Citovaný § 8 stanoví: »Úprava služby finanční stráže se provede služebním předpisem, který vydá ministerstvo financí.« Poněvadž však k vydání nového služebního předpisu posud nedošlo a vlád. nařízení čís. 202/1930 Sb. z. a n. vydané k provedení zákonů č. 28/1920, 103/1926 a 114/1927 Sb. z. a n., derogující dřívějším služebním předpisům pro finanční stráž, ponechalo tedy, jak výše řečeno, výkon služby nově neupraveným, upravuje jej dosud platně citované ministerské nařízení z 19. III. 1907 a proto je přihlížeti k § 82 tohoto nař. min. fin. č. 45 Věstníku min. financí z r. 1907, ustanovujícího v odst. sedmém: »Při nebezpečí z prodlení má finanční stráž takové služební výkony, které smí jinak jen na příkaz předsevzít, také bez příkazu oproti okamžitému ohlášení nadřízenému předsevzítí« (o případ úkonů z tohoto oprávnění vyloučených, zejména v § 87 dotčených, v souzeném případě nešlo).

Z toho plyne jasně, že finanční stráž, provádějící jakýkoliv úkon v oboru své působnosti upravené § 6 vlád. nař. č. 202/1930 Sb. z. a n. (a že o takový úkon v souzeném případě šlo, rozsudek zjišťuje a není stížností vůbec popíráno) při nebezpečí v prodlení v mezích ustanovení

§ 82 služ. předpisu č. 45 Věstníku min. fin. z r. 1907 je ve výkonu služby, i když nejde o provádění příného služebního nařízení, jaké má na mysli § 29 vlád. nař. č. 202/1930 Sb. z. a n.

Pak ale podle § 2 cit. vl. nař. č. 202/1930 Sb. z. a n. požívá práv stráže civilní a vojenské, tedy i ochrany § 81 tr. z., zvláště když i z povšechné povahy finanční stráže plyne, že za konání služby nutno považovati nejen úkony, jimiž se projevuje nařizovací a příkazovací moc veřejného činitele, nýbrž i veškeré jinaké úkony, jichž je třeba k řádnému plnění úkolů dotyčnému veřejnému činiteli zákonem nebo povahou jeho služby uložených (rozh. čís. 2854 Sb. n. s.).

Poněvadž tedy formální oprávnění ke služebnímu zákroku dozorce finanční stráže N. není bráno v pochybnost, a z hořejší úvahy plyne, že zákrok byl proveden ve výkonu služby, je výrok o vině ve směru zločinu podle § 81 tr. zák. důvodný, když přece prvý soud zjišťuje bezvadně nejen pohrůžku stěžovatelem proti dozorcí použitou, nýbrž i její nebezpečnost, že pachatel ihned vykoná to, čím pohrozil, totiž uhodí N. rukou, tedy zlo na životě, zdraví nebo tělesné neporušenosti, a dospívá i z okolností činu (zejména z násilného se vytrhování, útěku a z toho, že obžalovaný byv znovu dostižen, nastavil N-ému nohu) k logickému závěru, že obžalovaný pohrůžkou a vztažením ruky k úderu proti N-ému, jež jako finančního dozorce znal, chtěl zmařiti jeho služební úkon, spočívající v předvádění pachatele. Ani po objektivní ani po subjektivní stránce skutková povaha § 81 tr. z. tu nechybí.

Čís. 5749.

Manželský otec, pokiaľ nebol súdom pravoplatne zbavený otcovskej moci, nemôže sa dopustiť zločinu podľa § 317 tr. zák.

Po subjektívnej stránke vyžaduje sa k zločinu podľa § 317 tr. zák. vedomie protiprávnosti činu.

(Rozh. zo dňa 19. novembra 1936, Zm III 444/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. S. pre zločin lúpeže dieťaťa podľa § 317 tr. z. zamietol zmätočnú sťažnosť poškodenej.

D ô v o d y:

Poškodená uplatňuje dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. por. vyvodzujúc, že skutková podstata zločinu lúpeže dieťaťa podľa § 317 tr. z. je daná, keď bolo zistené, že dieťa bolo obžalovanému odobrané rozhodnutím súdu, ktoré súdne opatrenie je s hľadiska inkriminovaného trestného činu rovnocenné s tým, ako keby bol obžalovaný zbavený otcovskej moci.